

Το 2016 παρατηρήθηκε ένας καταγισμός βιβλίων για την εποχή ΣΥΡΙΖΑ. Το γεγονός, από μόνο του, υπογραμμίζει το μέγεθος της σεισμικής δόνησης που προκάλεσε στην εγχώρια πολιτική σκηνή – και όχι μόνο. Και όχι τυχαία, πολλά από αυτά εκδόθηκαν κοντά στην πρώτη επέτειο του δημοψηφίσματος που υπήρξε γεγονός το οποίο σημάδεψε την περίοδο της «πρώτη φορά Αριστεράς»

Στον αστερισμό της Συριζομανίας

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

Στις 8 Φεβρουαρίου του 2015 έφτασε στην Αθήνα ο Τζέιμς Κ. Γκάλμπρεϊθ. Ο Γιάννης Βαρουφάκης ως υπουργός Οικονομικών είχε ολοκληρώσει την πρώτη και διάσημη περιοδεία του σε Παρίσι, Λονδίνο και Βερολίνο, εντυπωσιάζοντας τον Τύπο όταν εμφανίστηκε στην Ντάουνινγκ Στρίτ ευθυτενής με σαρδόνιο χαμόγελο και φορώντας δερμάτινο σακάκι. «Μπήκα στο υπουργείο Οικονομικών από την άθλια είσοδο και ανέβηκα με τον σαραβαλιασμένο ανελκυστήρα στον έκτο όροφο, στο γραφείο του υπουργού, έναν χώρο χωρίς καμία άλλη πολυτέλεια πέρα από την ανεμπόδιτη θέα προς το Κοινοβούλιο στην απέναντι πλευρά της Πλατείας Συντάγματος» γράφει ο Γκάλμπρεϊθ στο εξομολογητικό και γλαφυρό του χρονικό «Καλώς όρισε στη μαρτυρική αρένα».

Ο διάσημος οικονομολόγος, κάτοχος έδρας Government / Business Relations Lloyd M. Bentsen Jr

στο LBJ of Public Affairs του Πανεπιστημίου του Τέξας στο Οστίν, μόλις αναλάμβανε σύμβουλος του φίλου του Γιάννη. Και ο δεύτερος, ως συνήθως πληθωρικός, τον υποδέχθηκε με τη φράση που σήμερα είναι ο τίτλος του βιβλίου του ξένου καθηγητή: «Καλώς όρισε στη μαρτυρική αρένα» ή για την ακρίβεια «Welcome to the poisoned chalice» («δηλητηριασμένο δισκοπότηρο»).

Εκείνο το βράδυ οι δυο τους διέσχισαν μαζί την Πλατεία Συντάγματος για να παρακολουθήσουν την ομιλία του νέου Πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα στη Βουλή, καθοριστική ομιλία ή το ελληνικό αντίστοιχο του λόγου της βασιλίσσας, όπως σημειώνει ο Γκάλμπρεϊθ.

«Ο Γιάννης είχε απορρίψει το ενδεχόμενο να τον συνοδεύει ασφάλεια – αργότερα θα συναινούσε σε συνοδεία με πολιτικά – και έδιωξε τη βαριά γερμανική λιμουζίνα που χρησιμοποιούσαν οι προκάτοχοί του, επιλέγοντας να πηγαίνει στην εργασία του (και να κυκλοφορεί στην Αθήνα) με τη Γιαμάχα του. Έγινε αμέσως αντιληπτό ότι η ασφάλεια ήταν περιττή, ο άνθρωπος διέθετε 11 εκατομμύρια σωματοφύλακες».

Το παραπάνω σχεδόν κινηματογραφικό σκηνικό δεν είναι απλά η πρόσληψη των πρώτων ημερών της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ANEL από έναν ξένο

που κατέφθασε κατόπιν πρόσκλησης να συμβάλει στο σχέδιο της διαπραγμάτευσης με τους δανειστές (αλλά και στο σχέδιο άμυνας ή βελούδινης μετάβασης σε ένα περιβάλλον χωρίς ευρώ, όπως ο ίδιος περιγράφει στο βιβλίο).

Είναι μια τόσο μακρινή εικόνα της πρώτης αριστερής κυβέρνησης μεταπολεμικά που πήρε το πηδάλιο στη χώρα μας και που γρήγορα θα οδηγούσε το αεροσκάφος σε αναταράξεις επτά μηνών και σε ένα περιβάλλον ασφυκτικών πιέσεων. Μέχρι τη ρήξη, το δημοψήφισμα, την προσγείωση της συνθηκολόγησης, το τρίτο Μνημόνιο, τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015, οι μέρες ήταν τόσο πυκνές, που σχεδόν ενσωμάτωναν ολόκληρες εποχές.

Η εποχή Τσίπρα όμως, που τυπικά ξεκινάει με το 36,3% του Ιανουαρίου του 2015, δεν είναι ένα στατικό γεγονός που προέκυψε από ένα άθροισμα ιστορικών αντιφάσεων και από μια συγκυρία κρίσης του αστικού συστήματος που απώλεσε τα πολιτικά εργαλεία του τα έξι χρόνια της πρώτης μνημονιακής δυστοπίας.

Η εντολή που έλαβε ο νεότερος Πρωθυπουργός του νεοελληνικού σχηματισμού ήταν μια διαδικασία

➔ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

Στον αστερισμό της Συριζομανίας

→ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

τομών και μετασχηματισμών που ξεκίνησαν από το 2009 και βρήκαν τον επιταχυντή τους στα πρώτα δύο Μνημόνια, στους Αγανακτισμένους της πάνω και της κάτω Πλατείας Συντάγματος, στην αποδόμηση του παλιού πολιτικού συστήματος και στην ευρύτερη απονομιμοποίηση των κυρίαρχων κομμάτων. Αντίστροφη πορεία από τον ΣΥΡΙΖΑ ακολούθησε εξάλλου ο πλέον ηγεμονικός παίκτης της Μεταπολίτευσης, δηλαδή το ΠΑΣΟΚ. Σχεδόν μόνο του πλήρωσε το κόστος της υπαγωγής στον Μηχανισμό Σταθερότητας στο Καστελλόριζο αλλά και την ψήφιση και εφαρμογή των δύο πρώτων Μνημονίων.

Οχι τυχαία, το συναρπαστικό νέο πολιτικό πεδίο με τις νάρκες και τις εξαυλώσεις δεν έχει απλώς στο κέντρο του τον μεγάλο πρωταγωνιστή. Τον 42χρονο δηλαδή Αλέξη Τσίπρα που βρέθηκε να διαπραγματεύεται για τη χώρα, με πρότερη πείρα την «πατροκτονία» του πρώην ηγέτη του ΣΥΝ Αλέκου Αλαβάνου, την εξουδετέρωση της πτέρυγας Κουβέλη από το κόμμα του και την μπόλικη φωτογένεια που πρωτοδοκίμασε ως υποψήφιος δήμαρχος Αθήνας το 2006.

Η εποχή του ΣΥΡΙΖΑ έχει πολλές γωνίες

Κέντρο των αναζητήσεων και μιας πλούσιας βιβλιογραφίας που απλώνεται αυτές τις μέρες μπροστά μας είναι ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ. Το κόμμα που προέκυψε ως διεύρυνση του παλαιού Συνασπισμού αλλά και μιας ζύμωσης που πολλοί ξεκινούν, ωστόσο έχει τη βαρύτητά της: των διεργασιών του λεγόμενου Χώρου Διαλόγου για την Ενότητα και Κοινή Δράση της Αριστεράς το 2001, στις οποίες συμμετείχαν ευρύτερες δυνάμεις και πρόσωπα της Αριστεράς και όχι μόνον ανανεωτές και αρνητές της κομμουνιστικής ορθοδοξίας. Αυτό ήταν το εργαστήρι ή σπέρμα του μετέπειτα νέου ηγεμονικού κόμματος της Αριστεράς που θα έφτανε στο Μέγαρο Μαξίμου.

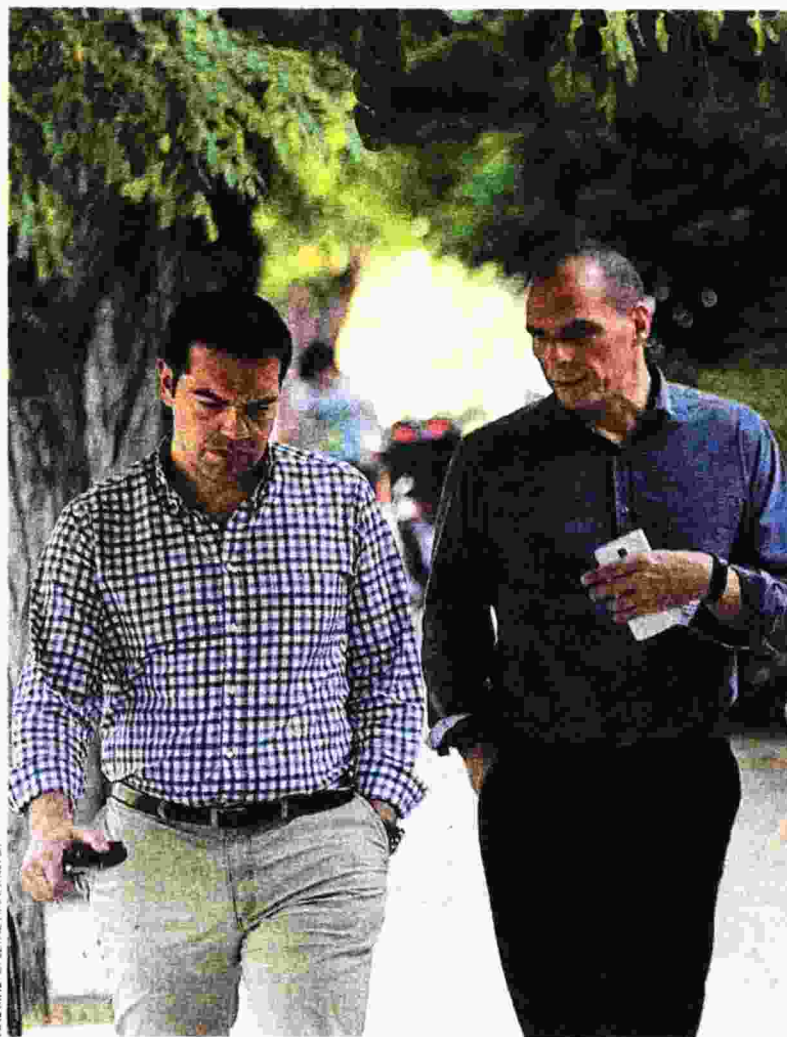
Σήμερα, μελέτες, εξομολογήσεις, χρονικά διερευνούν όλο αυτόν τον ενιαίο νέο πολιτικό κύκλο που ξεκινάει από τότε, κορυφώνεται με τη συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ ως ενιαίου κόμματος και βέβαια με τη διαμόρφωσή του ως κοινωνικού ρεύματος και κυβερνώσας δύναμης.

Για παράδειγμα, δεν είναι μόνον ο Τζέιμς Κ. Γκάλμπρεϊθ που φωτίζει σήμερα στιγμές της διαπραγμάτευσης ή ο τροτσκιστής δημοσιογράφος και ακτιβιστής Κέβιν Οβεντεν που ψηλαφίζει το φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ («ΣΥΡΙΖΑ:

Μέσα στον λαβύρινθο»), ίσως και με τη γνωστή αδυναμία των ξένων κοσμοπολιτών να κατανοήσουν βαθύτερα τις διεργασίες του νεοελληνικού σχηματισμού και της Αριστεράς.

Είναι και insiders του εγχειρήματος – κομματικού και κυβερνητικού –, όπως ο πολύπειρος επικεφαλής της ΚΟΕ (Κομμουνιστική Οργάνωση Ελλάδας και τοιςπρὶν ἀλλοτε τὰς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ) Ρούντι Ρινάλντι που με το δικό του βιβλίο αποφασίζει να μιλήσει πιο εξομολογητικά για την όλη πορεία και «μετάλλαξη» του άλλοτε κόμματός του («Ασχημη περίοδο διαλέξατε να διαφωνήσετε...») αλλά και τα γεγονότα που οδήγησαν από τη ρήξη στη συνθηκολόγηση.

Είναι και ακόμη πιο κοντινοί στον Τσίπρα, άλλοτε συριζαίοι κομισάριοι που το τρίτο Μνημόνιο τους ανάγκασε να πάρουν διαζύγιο από το κόμμα. Η περίπτωση προσώπων όπως ο πρώην γραμματέας του ΣΥΡΙΖΑ Τάσος Κορωνάκης ή κορυφαίων στελεχών όπως οι Ανδρέας Καρίτζης, Χρήστος Λάσκος, Δημοσθένης Παπαδάτος - Αναγνωστόπουλος, Γιάννης Αλμπάνης είναι περίπλοκη, αλλά αποτυπώνει όλη την ταχύτητα των διεργασιών των ημερών που ο ΣΥΡΙΖΑ ως κυβέρνηση ρυμουλκείται στον «μνημονιακό ρεαλισμό». Αποχωρούντες όλοι, μέλη σήμερα του νέου εγχειρήματος της Δικτύωσης για τη Ριζοσπαστική Αριστερά, συνέγραψαν με πολλούς ακόμη τον τόμο «Το Όχι που έγινε Ναι», εστιάζοντας στις μέρες του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου

του 2015 αλλά και σε όσα προηγήθηκαν ή ακολούθησαν.

Είπαμε, ο ΣΥΡΙΖΑ, η εποχή του, πριν και μετά τη συμφωνία του καλοκαιριού του 2015, έχει πολλές γωνίες. Ο κάθε σκοπευτής επιλέγει από ποια τάρτα θα χτυπήσει, ακόμη κι αν αυτή είναι με τη μορφή του έξοχου κόμικ «WOW (V for V)» των Ariadni - Aris - Jimkos που εμφανίζει ως υπερήρωα τον Βαρουφάκη με μηχανή και δερμάτινο. Ακόμη κι αν είναι πιο λόγια προσέγγιση ή και πρωτότυπη όπως αυτή των συγγραφέων του «Πρώτη φορά Αριστερά» (Γιάννης Μηλίδης, Στάμος Παπαστάμου, Τάσος Παππάς και Γεράσιμος Προδρομίτης). Δύο εξ αυτών, οι Παπαστάμου και Προδρομίτης, είναι καθηγητές Πειραματικής Κοινωνικής Ψυχολογίας στο Πάντειο και άρα η δική τους συμβολή στη χαρτογράφηση του ΣΥΡΙΖΑ και της πρώτης αριστερής κυβέρνησης έχει το δικό της βάρος. Επίσης, το γεγονός πως ένας οξυδερκής αναλυτής όπως ο Γιάννης Λούλης, που πολιτικά ανήκει σε άλλη όχθη από αυτή της Αριστεράς, επιλέγει επίσης να ασχοληθεί με τον Τσίπρα, τον ΣΥΡΙΖΑ και την πρώτη φάση της διαπραγμάτευσης («Η νέα πράξη της ελληνικής τραγωδίας») μόνο ως απόδειξη της σπουδαιότητας του όλου ιστορικού κύκλου μπορούμε να το δούμε.

Μετασχηματισμοί και αντιφάσεις

Οι άζονες που συναρθρώνονται μέσα από τα βιβλία που παρουσιάζουμε

Βιβλιοδρόμο

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΙΜΠΛΗΣ

Η συνέχεια

Υποχρεωτικά θα αναζητηθούν νέες φόρμες

Τον Οκτώβριο του 2014, οι Ρούντι Ρινάλντι και Βασίλης Χατζηλάμπρου εκ μέρους της ΚΟΕ (Κομμουνιστική Οργάνωση Ελλάδας και τότε του ΣΥΡΙΖΑ) συναντούν τον Τσίπρα στο γραφείο του στη Βουλή. Οι ίδιοι είχαν σοβαρές διαφωνίες με την πορεία κεντροαριστεροποίησης του κόμματος. «Ασχημη περίοδο διαλέξατε να διαφωνήσετε. Τώρα που έχουμε τα πάνω μας. Εγώ θα εφαρμόσω με κάθε κόστος την πολιτική του 180-120 (σ.σ.: μιλάει για τις ψήφους που αναζητούσε για να μην εκλεγεί ΠτΔ ο Σταύρος Δήμας), μην ξεχνάτε ότι πολλές φορές η πολιτική είναι κυνική» είπε ο Τσίπρας, όπως σήμερα αποκαλύπτει ο Ρινάλντι («Ασχημη περίοδο διαλέξατε να διαφωνήσετε...»). Ο «προωθητικός συμβιβασμός» που από τότε άρχισαν να ζυμώνουν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ γρήγορα θα γινόταν εμφανές πως αποτελούσε άξονα διακυβέρνησης. Λίγοι μήνες έμεναν από τη συνάντηση Τσίπρα - Ρινάλντι για να επιβεβαιωθεί. Η επιλογή των προσώπων ως υπουργών δεν έπαιξε κρίσιμο ρόλο. «Κι αυτό διότι δεν ήταν η αιτία, αλλά το αποτέλεσμα και το σύμπτωμα της μεταστροφής προς τη στρατηγική του ιστορικού συμβιβασμού προς την οποία είχε προσανατολιστεί ο κρίσιμος κύκλος που αποτελούσε το επιτελείο του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ, και προπάντων ο σημερινός αντιπρόεδρος της κυβέρνησης» γράφει ο Γιάννης Μηλιός («Πρώτη φορά Αριστερά») που υπήρξε υπεύθυνος οικονομικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ αλλά δεν υπογραμμίστηκε στην πρώτη κυβέρνηση αφού ο Τσίπρας επέλεξε τον Βαρουφάκη.

Η συνέχεια είναι λίγο-πολύ γνωστή. «Η συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου επιβεβαίωσε τη συμμόρφωση της κυβέρνησης στις επιταγές του κεφαλαίου και των δανειστών» συμπληρώνει ο Μηλιός. Η διαπραγμάτευση που για τον αστικό δημόσιο λόγο ήταν μια «τυφλή πορεία με μηχανοδηγό τον Βαρουφάκη» (Γιάννης Λούλης, «Η νέα πράξη της ελληνικής τραγωδίας») για μέρος της Αριστεράς ήταν

προδιαγεγραμμένη να εκβάλει σε συνθηκολόγηση. Παρ' όλα αυτά, ο Τσίπρας κατάφερε να φτιάξει μια μεγάλη διαιρετική τομή - ίσως τη μεγαλύτερη μετά το 1974 - που δεν ήταν άλλη από το δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου. Η νίκη του Όχι είχε και μια παραπάνω ερμηνεία. Η κυβέρνηση κατάφερε να επικαιροποιήσει και να ενισχύσει για λίγο τη δημοφιλία της. Ότι πιο κοντινό υπήρξε σε ρήξη ήταν οι μέρες εκείνες με τις κλειστές τράπεζες και τις συγκρούσεις στον δημόσιο λόγο. «Το αφήγημα που σκιαγραφεί η ανάλυση των ομιλιών του Τσίπρα για το δημοψήφισμα εκφράζει τη συγκρότηση μιας σύνθετης και πολυδιάστατης στρατηγικής επιρροής. Ως φιλολαϊκή εξουσία στο εσωτερικό της χώρας, καλλιεργεί την αίσθηση κοινής ταυτότητας με την ενδο-ομάδα του πληθυσμού με την οποία μοιράζεται και υπηρετεί διαχρονικά κοινές αξίες» σημειώνουν οι καθηγητές Ψυχολογίας Παπαστάμου - Προδρομίτης («Πρώτη φορά Αριστερά»). Και μπορεί το δημοψήφισμα να ερμηνεύεται ως «ταξική σύγκρουση διεθνούς βεληνεκούς» που προκλήθηκε «ως ενστικτώδη επιλογή η κυβέρνηση για να σταματήσει το καθολικό σπινάκι της διαπραγμάτευσης», σύμφωνα με τον Δημοσθένη Παπαδάτο - Αναγνωστόπουλο («Το Όχι που έγινε Ναι»). Μπορεί ακόμη και το περίφημο σχέδιο Χ που επεξεργάστηκε η κυβέρνηση από τα τέλη Μαΐου του 2015 και αφορούσε έναν δρόμο εκτός ευρώ (αν μας έβγαζαν οι εταίροι βέβαια) και που περιγράφει ο Τζέιμς Κ. Γκάλμπρεϊθ («Καλώς όρισε στη μαρτυρική αρένα») να ήταν πρόχειρο και αμυντικό. Μπορεί ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ σήμερα να βαίνει προς το πρώτο συνέδριο (Οκτώβριος), στο οποίο θα πρέπει να απολογηθεί ή να συνοψίσει την κυβερνητική του δράση. Το βέβαιο είναι πως ο συναρπαστικός ενάμιση χρόνος από τον Ιανουάριο του 2015 προλόγισε και τον νέο πολιτικό μεταμνημονιακό κύκλο όπου ο προοδευτικός ριζοσπαστισμός υποχρεωτικά θα αναζητήσει νέες φόρμες ή θα εκλείψει εντελώς.

είναι περίπου οι εξής: Ο ΣΥΡΙΖΑ ως νέα ηγεμονική δύναμη. Η νέα κυβέρνηση της «πρώτη φορά Αριστεράς». Η διαπραγμάτευση. Το δημοψήφισμα. Η συνθηκολόγηση. Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ. Οι εκλογές Σεπτεμβρίου 2015 και η εφαρμογή του τρίτου Μνημονίου. Για παράδειγμα, φαίνεται σε πολλές περιπτώσεις και εκεί όπου τον λόγο έχουν όσοι συμμετείχαν ενεργά στο εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ πως η εσωτερική διαπάλη στο κόμμα με κέντρο το «ριζοσπαστισμός - συστημική μετάλλαξη» υπήρξε σε διαρκή μετάβαση από το 2012 με υπερίσχυση των συσχετισμών υπέρ του «ρεαλισμού» ή των «προωθητικών συμβιβασμών», που στην πρώτη κυβερνητική φάση περίπου μεταπλάστηκε σε αναντιστοιχία μεταξύ Μαξίμου - κόμματος και οδήγησε στη διάσπαση του καλοκαιριού του 2015. Στρατηγικές επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ ενεργοποίησαν τις φυγόκεντρες δυνάμεις ακόμη και από την πρώτη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου του 2015 (με την περίφημη «δημιουργική ασάφεια»). Παρ' όλα αυτά, και τούτο είναι ίδιον της Αριστεράς, κανείς εσωκομματικός δεν ήθελε να χρεωθεί την «αποστασία» ή τη διακινδύνευση της πρώτης αριστερής κυβέρνησης, κάτι που ενίσχυαν και ο εξωγενής ασφυκτικός παράγοντας των δανειστών, η συντονισμένη επίθεση στο παλιό πολιτικό σύστημα, ο φοβικός δημόσιος λόγος που αργότερα, περίπου τον Ιούνιο του 2015, μορφοποιήθηκε στο αμυντικό

«Μένουμε Ευρώπη». Ο αντικειμενικός παρατηρητής όμως δεν μπορεί να κατανοήσει τους μετασχηματισμούς του ΣΥΡΙΖΑ αν δεν δει κάτι βασικό ως ερμηνευτικό εργαλείο: «Η αναμέτρηση του κόμματος με την ευρωκομμουνιστική σκευή της πλειοψηφίας του θα έπαιρνε για τον ΣΥΡΙΖΑ επείγοντα χαρακτήρα μετά το 2010. Ο ίδιος θα αναδείκνυε ως βασική διαιρετική τομή της περιόδου την αντίθεση Μνημόνιο / Αντιμνημόνιο, αποσυνδένοντας το Μνημόνιο από το ζήτημα του νομίματος και αρνούμενος τη σύμπραξη με τα καθεστωτικά κόμματα, με κόστος τη διάσπαση που οδήγησε στη συγκρότηση της ΔΗΜΑΡ. Την ίδια στιγμή, η διαχείριση της κρίσης στην Ελλάδα θα έφερνε τις κοινωνικές αντιστάσεις της περιόδου, και το ίδιο το κόμμα ως τμήμα τους, διαρκώς αντιμέτωπους με ένα συνολικό πρόγραμμα κοινωνικής αναμόρφωσης, όπως το Μνημόνιο. Εκ των πραγμάτων, λοιπόν, θα τους (και θα μας) έθετε μπροστά στο ζήτημα της πολιτικής εξουσίας» γράφουν οι Λάσκος - Αναγνωστόπουλος («Το Όχι που έγινε Ναι»). Οι ίδιες οι αντιφάσεις του συστήματος, η κρίση εκπροσώπησης, η βαθιά ύφεση και η λιτότητα, η ραγδαία φτωχοποίηση, το κίνημα των Αγανακτισμένων, οι διπλές εκλογές του 2012, το «μαύρο» του Σαμαρά στο ζήτημα της ΕΡΤ, το κίνημα της Κερατέας και του «Δεν πληρώνω» ήταν μερικοί μόνο παράγοντες που συνέβαλαν στην ανάδειξη του ΣΥ-

ΡΙΖΑ ως κυρίαρχης δύναμης. Με τη σειρά της η κοινωνική συμμαχία που φτιαχνόταν ταχύτατα και θα έφερνε το κόμμα της Αριστεράς προ των πλών των κυβερνητικών ευθυνών του αιμοδοτούσε με αντιφάσεις το ίδιο το εγχείρημα που πριν ακόμη πάρει την εξουσία είχε αμβλύνει τις γραμμές του. «Μέχρι τα τέλη του 2014, η πάγια θέση «καμιά θυσία για το ευρώ» είχε εγκαταλειφθεί - πρώτα στις ομιλίες των ηγετικών στελεχών, που προσδιόριζαν στα μέσα ενημέρωσης την πραγματική πολιτική περισσότερο από οποιαδήποτε απόφαση συνεδρίου, και μετά στο καινούργιο λεξιλόγιο της ρητορικής του κόμματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεσμευόταν τώρα να παραμείνει στο ευρώ και να παλέψει για τον τερματισμό της λιτότητας εντός του πλαισίου των ευρωπαϊκών θεσμών» γράφει ο δημοσιογράφος Κέβιν Οβεντεν («Μέσα στον λαβύρινθο»). Στο βιβλίο του - σε επιμέλεια του συναδέλφου και βαθέος γνώστη στα του ΣΥΡΙΖΑ Νίκου Σβέρκου - επιχειρεί και μια σωστή χαρτογράφηση της κοινωνικής μηχανικής που έφερε το κόμμα στο προσκήνιο. Πιο λιανά, ο Οβεντεν περιγράφει το κοινωνικό πλαίσιο ανεργίας - λιτότητας - μετανάστευσης που είχε εν πολλοίς διαμορφώσει η σαραντάχρονη Μεταπολίτευση. Λίγο πριν από τις εκλογές του Ιανουαρίου του 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ήδη διαμορφώσει τον μίνιμουμ κυβερνητικό του λόγο. Έμεναν ο τακτικισμός και οι νέες συμμαχίες για να φτάσει στο Μέγαρο Μαξίμου.

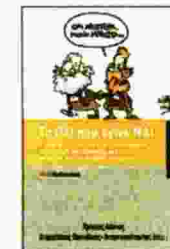
James K. Galbraith
ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΕΣ ΣΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΡΕΝΑ
Μτφ. Τρισεύγενη Παπαϊωάννου
Εκδ. Πατάκη, 2016, σελ. 320
Τιμή: 14 ευρώ
Kevin Ovenden

ΣΥΡΙΖΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ
Μτφ. Θάνος Καραγιαννόπουλος, Αγγελος Κωσταμπάρης
Επιμέλεια: Νίκος Σβέρκος
Πρόλογος: Paul Mason
Εκδ. Οξύ, 2016, σελ. 256
Τιμή: 16 ευρώ

Γιάννης Μηλιός, Στάμος Παπαστάμου, Τάσος Παππάς, Γεράσιμος Προδρομίτης
ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
Εκδ. Περίοδος, 2016, σελ. 208
Τιμή: 10 ευρώ

Επιμέλεια: Χρήστος Λάσκος, Δημοσθένης Παπαδάτος - Αναγνωστόπουλος
Εκδ. ΚΨΜ - RED Notebook, 2016, σελ. 296
Τιμή: 14 ευρώ

WOW (V FOR V)
Σενάριο: Χρύσα Ariadni Κουσελά, Άρης Παπαδόπουλος
Σχέδιο: Δημήτρης Jimkos Σωτηράκης, Χρύσα Ariadni Κουσελά
Εκδ. Πατάκη, 2016, σελ. 136
Τιμή: 15 ευρώ

Νίκος Μιχαλόπουλος
ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΤΑ ΕΝΝΙΑΜΗΝΑ
Εκδ. Αστάρτη, 2016, σελ. 126
Τιμή: 17 ευρώ

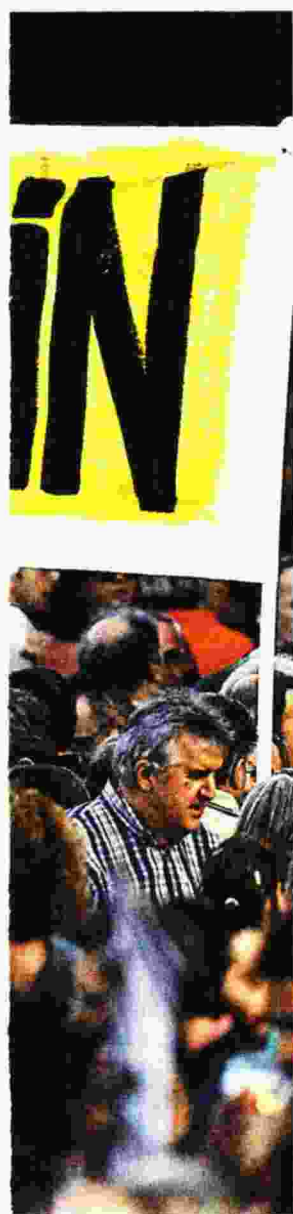
Γιάννης Λούλης
Η ΝΕΑ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ
Εκδ. Καστανιώτη, 2016, σελ. 272
Τιμή: 16 ευρώ

Frederic Lordon
ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ...
ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩ 2015
Μτφ. Σωτήρης Παναγιώτης
Πρόλογος: Πέτρος Παπακωνσταντίνου
Εκδ. Τόπος, 2016, σελ. 192
Τιμή: 12 ευρώ

Ρούντι Ρινάλντι
«ΑΣΧΗΜΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΙΑΛΕΞΑΤΕ ΝΑ ΔΙΑΦΩΝΗΣΕΤΕ...»
Πρόλογος: Ανδρέας Καρίτζης
Εκδ. Α/Συνέχεια, 2016, σελ. 232
Τιμή: 14 ευρώ

Διαδήλωση υποστηρικτών του Όχι στην Αθήνα την περίοδο του δημοψηφίσματος. Μέχρι τότε, οι μέρες ήταν τόσο πυκνές που σχεδόν ενσωμάτωναν ολόκληρες εποχές

Κάτω, ο Αλέξης Τσίπρας με τον Γιάννη Βαρουφάκη στον Εθνικό Κήπο την εποχή που «θα μπορούσαν να γίνουν φίλοι»